

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΕΡΩΤΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **FALLEN IN LOVE**
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άγγελοι – Έρωτας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Τασούλα Μανταίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2012

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Fernanda Brussi Gonçalves

και Amber Lynn Jackson of Beyond The Sea Arts

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-636-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΕΡΩΤΑΣ

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

*Ο μεν βίος βραχύς, η δε τέχνη μακρά, η δοκιμασία χα-
λεπή, η κατάκτηση τραχεία, η χαρά που γλιστράει και
φεύγει ξαφνικά – με όλα αυτά μιλώ για την αγάπη, που
τόσο σθεναρά καταπλήσσει τα αισθήματά μου με τη θαυ-
μασία λειτουργία της, ώστε όταν τη σκέφτομαι, ούτε που
γνωρίζω πλέον αν είμαι ξύπνιος ή ονειρεύομαι.**

ΤΖΕΦΡΙ ΤΣΟΣΕΡ: *Το Κοινοβούλιο των Πτηνών*
(The Parliament of Fowls)

* Η απόδοση των στίχων στα ελληνικά έγινε από τη μεταφράστρια.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ
ΤΗΣ ΣΕΛΜΠΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΪΛΣ

ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Η Σέλμπι και ο Μάιλς βγήκαν από τον Προάγγελο γελώντας. Η κολλώδης σκιά υπήρχε ακόμα πάνω στο γείσο του μπλε σκούρου καπέλου του Μάιλς και στην αλογοουρά της Σέλμπι καθώς έβγαιναν απ' το σκοτάδι του.

Παρόλο που η Σέλμπι ένιωθε το σώμα της σαν να είχε μόλις κάνει τέσσερις συνεχόμενες συνεδρίες Βινιάσα Γιόγκα, τουλάχιστον είχαν επιστρέψει σε στέρεο έδαφος. Στο σπίτι τους. *Επιτέλους στο παρόν.*

Ο αέρας ήταν ψυχρός, ο ουρανός γκριζός αλλά λαμπερός. Οι ώμοι του Μάιλς υψώνονταν μπροστά της, καλύπτοντας το σώμα της από τον παγερό αέρα, που έκανε το λευκό μπλουζάκι που φορούσε ο Μάιλς από τότε που έφυγαν απ' την αυλή του πατρικού σπιτιού της Λους, την Ημέρα των Ευχαριστιών, να κυματίζει.

Πριν από αιώνες, δηλαδή.

«Σοβαρά μιλάω», είπε η Σέλμπι. «Γιατί είναι τόσο δύ-

σκολο να πιστέψεις ότι το λιπ γκλος είναι η βασική μου προτεραιότητα;» Πέρασε το δάχτυλό της πάνω από τα χείλη της και το απομάκρυνε θεατρικά. «Είναι σαν γυαλόχαρτο!»

«Είσαι τρελή», είπε ειρωνικά ο Μάιλς, αλλά τα μάτια του παρακολούθησαν το δάχτυλο της Σέλμι να περνάει απαλά πάνω από τα χείλη της. «Αυτό που σου έλειψε μέσα στους Προάγγελους ήταν το λιπ γκλος;»

«Και οι λίστες αναπαραγωγής μου», συμπλήρωσε η Σέλμι, πατώντας άτσαλα μια στοίβα από ξερά γκριζα φύλλα. «Και η γιόγκα στην παραλία...»

Είχαν περάσει τόσο καιρό μπαινοβγαίνοντας από Προάγγελο σε Προάγγελο: από το κελί στη Βασιλίη, όπου είχαν συναντήσει ένα φυλακισμένο φάντασμα που αρνούνταν να αποκαλύψει το όνομά του, σε ένα πεδίο μάχης στην Κίνα, όπου δεν αναγνώρισαν ψυχή, και –πιο πρόσφατα– στην Ιερουσαλήμ, όπου είχαν βρει επιτέλους τον Ντάνιελ να ψάχνει τη Λους. Μόνο που ο Ντάνιελ δεν ήταν ακριβώς όπως παλιά. Είχε ενωθεί –κυριολεκτικά– με κάποια φριχτή εκδοχή του προηγούμενου εαυτού του. Και δεν είχε ακόμα καταφέρει να απελευθερωθεί.

Η Σέλμι είχε διαρκώς στη σκέψη της την εικόνα του Μάιλς και του Ντάνιελ που ξιφομαχούσαν με τα αστροβέλη, το πώς είχαν κοπεί στα δύο τα σώματα του Ντάνιελ –του παρελθόντος και του παρόντος–, όταν ο Μάιλς είχε χαράξει με το αστροβέλος το στήθος του αγγέλου.

Μέσα στους Προάγγελους συνέβαιναν ανατριχιαστικά πράγματα: η Σέλμι ήταν πολύ χαρούμενη που είχε βγει από μέσα τους. Τώρα έμενε μόνο να καταφέρουν να μη χαθούν μέσα στο δάσος καθώς επέστρεφαν στους κοιτώνες

τους. Η Σέλμπι κοίταξε προς την πλευρά όπου ήλπιζε ότι ήταν η δύση και οδήγησε τον Μάιλς μέσα από τη σκοτεινή άγνωστη πλευρά του δάσους.

«Το Σόρλαϊν πρέπει να βρίσκεται από δω».

Η επιστροφή στο σπίτι ήταν γλυκόπικτη.

Η Σέλμπι και ο Μάιλς είχαν μπει στον Προάγγελο με ένα σκοπό· μόλις εξαφανίστηκε η Λους, στην πίσω αυλή του πατρικού της, είχαν πηδήξει κι εκείνοι μέσα στη σκιά του. Την ακολούθησαν για να τη φέρουν πίσω –όπως είχε πει ο Μάιλς, οι Προάγγελοι δεν έπρεπε να αντιμετωπίζονται ελαφρά τη καρδιά–, αλλά και για να βεβαιωθούν ότι ήταν καλά. Δεν τους ένοιαζε ό,τι κι αν σήμαινε η Λους για τους αγγέλους και τους δαίμονες που πάλευαν γι’ αυτήν. Για τη Σέλμπι και τον Μάιλς ήταν η φίλη τους.

Αλλά μέσα στο κυνηγητό τους διαρκώς την έχαναν. Η Σέλμπι ήταν έξω φρενών. Είχαν πάει από τον έναν αλλόκοτο προορισμό στον άλλο και πάλι δεν είχαν βρει ούτε ίχνος της Λους.

Με τον Μάιλς είχαν τσακωθεί άπειρες φορές για το προς τα πού έπρεπε να πάνε και πώς – και της Σέλμπι δεν της άρεσε καθόλου να τσακώνεται με τον Μάιλς. Ήταν σαν να θύμωνε με ένα κουτάβι. Η αλήθεια ήταν πως κανένας από τους δύο δεν ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει.

Στην Ιερουσαλήμ, όμως, είχε συμβεί κάτι καλό: οι τρεις τους –η Σέλμπι, ο Μάιλς και ο Ντάνιελ– τα είχαν βρει επιτέλους, έστω για μία φορά. Τώρα, με την ευλογία του Ντάνιελ (ή μάλλον με τη διαταγή του, θα μπορούσε να πει κανείς), η Σέλμπι και ο Μάιλς επέστρεφαν επιτέλους σπίτι. Από τη μία, η Σέλμπι ανησυχούσε που εγκατέλειπε τη Λους, από

την άλλη, όμως, είχε εμπιστοσύνη στον Ντάνιελ και ανυπομονούσε να επιστρέψει εκεί όπου έπρεπε να βρίσκεται. Στην κανονική εποχή και στο χώρο της.

Οι ίδιοι ένιωθαν σαν να ταξίδευαν πάρα πολύ καιρό, αλλά ποιος ήξερε πώς λειτουργούσε ο χρόνος μέσα στους Προάγγελους; Η Σέλμι αναρωτιόταν με κάποια αγωνία αν θα επέστρεφαν και θα ανακάλυπταν ότι είχαν περάσει μόλις κάποια δευτερόλεπτα ή ολόκληρα χρόνια;

«Μόλις φτάσουμε στο Σόρλαϊν», είπε ο Μάιλς, «θα κάνω αμέσως ένα τέλειο καυτό μπάνιο».

«Ναι, καλή ιδέα». Η Σέλμι έπιασε μια τούφα από την πυκνή ξανθιά αλογοουρά της και τη μύρισε. «Να ξεπλύνω αυτή τη μούχλα των Προάγγελων από τα μαλλιά μου. Αν βγαίνει με το πλύσιμο».

«Ξέρεις κάτι;» Ο Μάιλς έσκυψε προς το μέρος της και χαμήλωσε τη φωνή του, παρόλο που δεν υπήρχε κανείς άλλος τριγύρω. Παράξενο που ο Προάγγελος τους είχε προσγειώσει τόσο μακριά από το σχολείο. «Μήπως να τρυπώναμε σήμερα στη μεγάλη αίθουσα και να τσιμπούσαμε εκείνα τα μπισκότα...»

«Τα μπισκότα βουτύρου; Από το κουτί;» Τα μάτια της Σέλμι έλαμψαν. Άλλη μία ιδιοφυής ιδέα του Μάιλς. Αυτός ο τύπος ήταν φοβερός για παρέα σε ταξίδια. «Ποπό, μου έλειψε το Σόρλαϊν. Πολύ χαίρομαι που...»

Προσπέρασαν τα τελευταία δέντρα. Μπροστά τους απλωνόταν ένα λιβάδι. Και τότε η Σέλμι συνειδητοποίησε ότι τα οικεία κτίρια του Σόρλαϊν δεν ήταν εκεί.

Είχαν φτάσει κάπου... αλλού.

Στάθηκε και κοίταξε τριγύρω τους λόφους. Στα κλαδιά

των δέντρων, που η Σέλμπι αντιλήφθηκε ξαφνικά ότι δεν ήταν σεκόγιες της Καλιφόρνια, υπήρχε χιόνι. Και ο γεμάτος λάσπη και χιόνι χωματόδρομος μπροστά τους δεν ήταν η Πασίφικ Κόουστ Χάιγουεϊ. Διέσχιζε φιδογυριστά το λόφο για μερικά χιλιόμετρα και στη συνέχεια υπήρχε μία μεσαιωνική πόλη προστατευμένη από ένα τεράστιο μαύρο πέτρινο τείχος.

Της θύμιζε κάτι παλιές ξεθωριασμένες ταπισερί που είχε δει στο μουσείο Γκέτι και απεικόνιζαν μονόκερους να παίζουν χαρούμενοι μπροστά από μεσαιωνικές πόλεις.

«Νόμιζα ότι είχαμε γυρίσει σπίτι μας!» φώναξε με παράπονο η Σέλμπι.

Πού στο καλό βρίσκονταν;

Σταμάτησε μπροστά στον ανώμαλο δρόμο και κοίταξε γύρω της τη λασπωμένη ερημιά. Δε φαινόταν ψυχή. Τρομαχτικό.

«Κι εγώ έτσι νόμιζα». Ο Μάιλς εξύψωσε το καπέλο του σκεφτικός. «Μάλλον δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο Σόρλαϊν».

«*Ακόμα;* Δες αυτό τον δήθεν δρόμο... Δες αυτό το φρούριο εκεί κάτω». Στάθηκε και ένιωσε την ανάσα της να κόβεται. «Και αυτές οι κινούμενες κηλίδες εκεί πέρα είναι ιππότες; Αν δεν είμαστε σε κανένα θεματικό πάρκο, έχουμε προσγειωθεί στον Μεσαίωνα! Γαμώτο!» Η Σέλμπι κάλυψε το στόμα της με το χέρι της. «Θα κολλήσουμε χολέρα. Ποιον Προάγγελο άνοιξες όταν ήμασταν στην Ιερουσαλήμ;»

«Δεν ξέρω, απλώς...»

«Δε θα γυρίσουμε ποτέ στο σπίτι μας!»

«Θα γυρίσουμε, Σελ. Το έχω διαβάσει κάπου... νομίζω. Πήγαμε πίσω στο χρόνο, περνώντας μέσα από τους

Προάγγελους άλλων, οπότε μάλλον έτσι πρέπει να γυρίσουμε πάλι».

«Ε, τότε τι περιμένεις; Άνοιξε έναν άλλο!»

«Δε γίνεται έτσι». Ο Μάιλς κατέβασε το καπέλο πιο χαμηλά στα μάτια του. Η Σέλμιπι σχεδόν δεν έβλεπε το πρόσωπό του. «Νομίζω ότι πρέπει να βρούμε έναν από τους αγγέλους και απλώς να... δανειστούμε μια σκιά...»

«Έτσι που το λες είναι σαν να δανειζόμαστε έναν υπνόσακο για να πάμε κατασκήνωση».

«Άκου: αν μπορέσουμε να βρούμε μια σκιά που να φτάνει μέχρι τον αιώνα όπου υπάρχουμε στην πραγματικότητα, τότε θα φτάσουμε σπίτι μας».

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό;»

Ο Μάιλς κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτό νόμιζα ότι είχα κάνει όταν ήμασταν με τον Ντάβιελ στην Ιερουσαλήμ».

«Φοβάμαι». Η Σέλμιπι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της και αναρίγησε από το κρύο. «Κάνε κάτι!»

«Δεν μπορώ έτσι απλά... ειδικά όταν μου φωνάζεις...»

«Μάιλς!»

Το σώμα της Σέλμιπι τινάχτηκε. Τι ήταν αυτός ο ήχος σαν τράνταγμα πίσω τους;

«Τι;»

Ένα κάρο που το έσερναν άλογα πλησίαζε τρίζοντας προς το μέρος τους. Το ποδοβολητό από τις οπλές των αλόγων δυνάμωνε. Σε ένα δευτερόλεπτο, όποιος ήταν αυτός που οδηγούσε το κάρο θα έφτανε στην κορυφή του λόφου και θα τους έβλεπε.

«Κρύψου!» φώναξε η Σέλμιπι.

Η μορφή ενός γεροδεμένου άντρα που κρατούσε τα χαλινάρια δύο αλόγων ξεπρόβαλε στον ανηφορικό δρόμο. Η Σέλμπι άρπαξε τον Μάιλς από το γιακά. Τόση ώρα ο Μάιλς έπαιζε νευρικά με το καπέλο του και καθώς η Σέλμπι τον τράβηξε με δύναμη πίσω από τον μεγάλο κορμό μιας βελανιδιάς, το λαμπερό μπλε καπελάκι έφυγε από το κεφάλι του.

Η Σέλμπι είδε το καπέλο –το καπέλο που αποτελούσε καθημερινό αξεσουάρ του Μάιλς για χρόνια– να πετάει στον αέρα σαν μπλε κίσσα και στη συνέχεια έπεσε σε μια καφέ λιμνούλα λάσπης στη μέση του δρόμου.

«Το καπέλο μου», ψιθύρισε ο Μάιλς.

Τα παιδιά στάθηκαν δίπλα δίπλα, με την πλάτη κολλημένη στον τραχύ κορμό της βελανιδιάς. Η Σέλμπι τον κοίταξε πλαγίως και ξαφνιασθηκε που μπορούσε να δει ολόκληρο το πρόσωπό του. Τα μάτια του σαν να είχαν μεγαλώσει. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Ήταν... ωραίος, πιο ωραίος από όλους τους τύπους που είχε γνωρίσει. Ο Μάιλς έφτιαξε λίγο τα μαλλιά του, νιώθοντας το βλέμμα της πάνω του.

Η Σέλμπι ξερόβηξε για να καθαρίσει το λαιμό και τις σκέψεις της.

«Θα το πάρουμε μόλις περάσει το κάρο. Απλώς μείνε κρυμμένος μέχρι να φύγει ο φιλαράκος μας».

Ένωθε τη ξεστή ανάσα του Μάιλς στο λαιμό της και την πίεση του γοφού του στο πλάι της. Πώς και ήταν τόσο αδύνατος; Έτρωγε σαν βόδι, αλλά δεν είχε καθόλου λίπος πάνω του. Τουλάχιστον αυτό θα έλεγε η μητέρα της Σέλμπι αν τον γνώριζε – κάτι που δε θα γινόταν ποτέ, αν ο Μάιλς δεν έβρισκε έναν Προάγγελο ώστε να επιστρέψουν στο παρόν.

Ο Μάιλς προσπάθησε απεγνωσμένα να δει τι απέγινε το καπέλο του.

«Μην κουνιέσαι», είπε η Σέλμι. «Αυτός ο τύπος μπορεί να είναι κανένας βάρβαρος».

Ο Μάιλς σήκωσε το δάχτυλό του και έγειρε το κεφάλι του. «Άκου. *Τραγουδάει*».

Ένα κομματάκι τραγανού χιονιού έσπασε με έναν απαλό κρότο κάτω από τα πόδια της Σέλμι, καθώς τέντωσε το λαιμό της πίσω από τον κορμό για να δει το κάρο που πλησίαζε. Ο οδηγός ήταν ένας άντρας με ροδοκόκκινα μάγουλα, βρόμικο παντελόνι και ένα τεράστιο γούνινο γιλέκο δεμένο στη μέση με μια δερμάτινη ζώνη. Το μικρό μπλε τσόχινο καπέλο του φαινόταν σαν μια γελοία βούλα στο κέντρο του μεγάλου φαλακρού μετώπου του.

Το τραγούδι είχε χαρούμενο σκοπό και το ποδοβολητό των οπλών των αλόγων έμοιαζε με συνοδεία τυμπάνου στη δυνατή, διαπεραστική φωνή του άγνωστου άντρα.

«*Πάω στην πόλη να τσιμπήσω μιαν αγαπητικιά, μια κοπελιά τσαχπίνια. Πάω στην πόλη να τσιμπήσω μιαν αγαπητικιά, μια Βαλεντίνα!*»

«Τι γλυκό», σάρκασε η Σέλμι. Τουλάχιστον, όμως, αναγνώρισε την προφορά του άντρα, κάτι που τους έδινε ένα στοιχείο. «Άρα βρισκόμαστε στην παλιά, καλή Αγγλία».

«Και μάλλον είναι η Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου», συμπλήρωσε ο Μάιλς.

«Συναρπαστικό. Είκοσι τέσσερις ώρες μοναδικότητας και σαχλαμάρας... σε στιλ *μεσαιωνικό*».

Η Σέλμι έκανε μια χειρονομία με τα χέρια για να δώσει έμφαση, αλλά ο Μάιλς ήταν απασχολημένος με το να πα-

ρακολουθεί το κακοφτιαγμένο κάρο και δεν την πρόσεχε.

Τα άλογα ήταν δεμένα με παράταιρα άσπρα και μπλε γκέμια και χάμουρα. Τα κοκαλιάρικα πλευρά τους διακρίνονταν κάτω από το δέρμα. Ο άντρας ήταν μόνος του, πάνω σε έναν μισοσαπισμένο ξύλινο πάγκο στο μπροστινό μέρος ενός κάρου, που ήταν μεγάλο σαν κρεβάτι και σκεπασμένο με χοντρό άσπρο μουσαμά. Η Σέλμιπ δεν μπορούσε να διακρίνει τι μετέφερε ο άντρας στην πόλη, αλλά ήταν πολύ βαρύ. Τα άλογα είχαν ιδρώσει παρά το κρύο και οι σανίδες στη βάση του κάρου έτριζαν και έτρεμαν καθώς κατευθυνόταν προς την οχυρωμένη πόλη.

«Πρέπει να τον ακολουθήσουμε», είπε ο Μάιλς.

«Γιατί;» Η Σέλμιπ σούφρωσε τα χείλη της. «Θες να τσιμπήσεις κι εσύ μια τσαχπίνια;»

«Θα ήθελα να “τσιμπήσω” κάποιον που ξέρουμε, που ο Προάγγελός του θα μας πάει στο σπίτι μας. Θυμάσαι; Το λιπ γκλος που ήθελες;» Άγγιξε τα χείλη της Σέλμιπ με τον αντίχειρά του. Το άγγιγμά του την άφησε για μια στιγμή άφωνη. «Στην πόλη θα έχουμε πιο πολλές πιθανότητες να βρούμε κάποιον από τους αγγέλους».

Οι τροχοί του κάρου μούγκριζαν καθώς μπαίνονβγαίνουν στις αυλακιές του λασπωμένου δρόμου και τράνταζαν τον οδηγό δεξιά κι αριστερά. Πολύ σύντομα είχε φτάσει τόσο κοντά τους, που η Σέλμιπ μπορούσε να δει την τραχιά γενειάδα του, που ήταν τόσο πυκνή και τόσο μαύρη, όσο το γιλέκο του από αρκουδοτόμαρο. Το τραγούδι του κόμπιασε στην τελευταία, μακρόσυρτη συλλαβή της *Βαλεντίνας* και πήρε μια βαθιά ρουφηξιά αέρα πριν ξαναρχίσει. Μετά, το τραγούδι σταμάτησε απότομα.

«Τι 'ναι τούτο;» βόγκηξε ο άντρας.

Η Σέλμπι είδε ότι τα χέρια του, καθώς τράβηξαν απότομα τα χαλινάρια των αλόγων για να σταματήσουν, ήταν σκασμένα και μελανά από το κρύο. Τα κάτισχνα ζώα χλιδάμιντρισαν και σταμάτησαν ακριβώς μπροστά από το μπλε καπελάκι του μπείζμπολ.

«Όχι, όχι, όχι», ψιθύρισε η Σέλμπι.

Το πρόσωπο του Μάιλς ήταν χλωμό.

Ο άντρας κατέβηκε βαριά από το κάρο και οι μπότες του προσγειώθηκαν στην παχιά λάσπη. Πήγε προς το καπέλο του Μάιλς, έσκυψε βγάζοντας άλλο ένα βογκητό και το άρπαξε σε κλάσματα δευτερολέπτου.

Η Σέλμπι άκουσε τον Μάιλς να ξεροκαταπίνει.

Μία κίνηση πάνω στο βρόμικο παντελόνι του και το καπέλο μισοκαθάρισε. Χωρίς να πει κουβέντα, ο άντρας έκανε μεταβολή και ανέβηκε πάλι στο κάρο, χώνοντας το καπέλο πίσω του κάτω από το μουσαμά.

Η Σέλμπι κοίταξε το πράσινο φούτερ της με την κουκούλα. Προσπάθησε να φανταστεί την αντίδραση του άντρα αν εμφανιζόταν ξαφνικά μπροστά του, με παράξενα ρούχα από το μέλλον, και προσπαθούσε να του αποσπάσει το απόκτημά του. Δεν ήταν και πολύ ευοίωνη προοπτική.

Όση ώρα χρειάστηκε η Σέλμπι για να αποφασίσει αν θα μείνει κρυμμένη, ο άντρας είχε τραβήξει πάλι τα χαλινάρια· το κάρο ξανακύλησε προς την πόλη και το τραγούδι του άρχισε να επαναλαμβάνεται για δωδέκατη φορά στον παράφωτο ρυθμό του.

Άλλη μια φορά που η Σέλμπι τα είχε κάνει θάλασσα.

«Μάιλς, συγγνώμη».

Ο Μάιλς ένιωσε απελπισμένος.

«Τώρα πρέπει οπωσδήποτε να τον ακολουθήσουμε».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Σέλμι. «Ένα καπέλο είναι μόνο».

Την ίδια στιγμή, όμως, κοίταξε τον Μάιλς. Ακόμα δεν είχε συνηθίσει το πρόσωπό του. Τα μάγουλα που η Σέλμι συνήθως θεωρούσε παιδικά φαίνονταν πιο δυνατά, με περισσότερες γωνίες, και οι ίριδες των ματιών είχαν μια καινούργια λάμψη. Καταλάβαινε από την απογοητευμένη έκφρασή του ότι σίγουρα για εκείνον δεν ήταν «μόνο ένα καπέλο». Δεν ήξερε αν του θύμιζε κάτι ιδιαίτερο ή ήταν απλώς το γούρι του. Αλλά η Σέλμι θα έκανε τα πάντα για να διώξει αυτή την έκφραση από το πρόσωπό του.

«Εντάξει», είπε τελικά. «Πάμε να το πάρουμε».

Πριν η Σέλμι συνειδητοποιήσει τι ακριβώς συνέβαινε, ο Μάιλς είχε βάλει το χέρι του στο δικό της. Το ένιωσε δυνατό και σίγουρο και λίγο παρορμητικό – και μετά την τράβηξε προς το δρόμο.

«Έλα!»

Εκείνη δίστασε για μια στιγμή, όταν όμως τον κοίταξε τα μάτια του Μάιλς ήταν μπλε και γεμάτα ενθουσιασμό και η Σέλμι ένιωσε να τη συνεπαίρνει ένα κύμα ζωντάνιας.

Μετά βρέθηκαν να κατηφορίζουν τρέχοντας τον μεσαιωνικό δρόμο, να προσπερνούν λιβάδια που είχαν ξεραθεί από το κρύο, σκεπασμένα με ένα λείο λευκό σεντόνι που κάλυπτε τα δέντρα, ακόμα και το χωματόδρομο. Κατευθύνονταν προς μια οχυρωμένη πόλη με ψηλούς μαύρους πύργους και μια στενή είσοδο με τάφρο. Πιασμένοι από το χέρι, με ροδοκόκκινα μάγουλα, σκασμένα χείλη, γελώντας για κάποιον λόγο που η Σέλμι δε θα μπορούσε να περιγράψει με λέξεις

– γελώντας τόσο πολύ, που σχεδόν ξέχασε τι επρόκειτο να κάνουν. Όταν, όμως, ο Μάιλς φώναξε «Πήδα!» ένα κομμάτι του παζλ μπήκε στη θέση του και θυμήθηκε.

Για μια στιγμή ένιωσε σχεδόν σαν να πετάει.

Ένα σανίδι με ρόζους σχημάτιζε την πίσω προεξοχή του κάρου, με πλάτος ίσα ίσα να ισορροπεί πάνω του. Τα πόδια τους το άγγιξαν και προσγειώθηκαν πάνω του κατά τύχη – και με ανύπαρκτη χάρη...

Αλλά μόνο για ένα λεπτό. Μετά το κάρο έπεσε σε μια αυλακιά και τραντάχτηκε βίαια και το πόδι του Μάιλς γλίστρησε και το χέρι της Σέλμπι άφησε το μουςαμά. Τα δάχτυλά της γλίστρησαν, έχασε την ισορροπία της και έπεσαν μαζί με τον Μάιλς προς τα πίσω, κάνοντας βουτιά μέσα στη λάσπη.

Σπλατς.

Η Σέλμπι γρύλισε. Τα πλευρά της πονούσαν. Σκούπισε την παγωμένη λάσπη από τα μάτια της και έφτυσε το βρόμικο χώμα. Κοίταξε το κάρο που μίκραινε στο βάθος. Το καπέλο του Μάιλς είχε εξαφανιστεί.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

Ο Μάιλς σκούπισε το πρόσωπό του με την άκρη της μπλούζας του.

«Ναι, εσύ;»

Η Σέλμπι κούνησε το κεφάλι και ο Μάιλς της χαμογέλασε.

«Πώς θα ήταν η έκφραση της Φρανσέσκα αν μάθαινε πού είμαστε αυτή τη στιγμή;»

Η ερώτηση του Μάιλς ακουγόταν χαρούμενη, αλλά η Σέλμπι ήξερε ότι ένιωθε απογοητευμένος.

Παρ' όλα αυτά, όμως, θα του έκανε τη χάρη να ελαφρύνει το κλίμα. Η Σέλμπι λάτρευε να μιμείται την κομψή καθηγήτριά τους στο Σόρλαϊν. Τίναξε τη λάσπη από πάνω της, πρόταξε το στήθος της και σούφρωσε τη μύτη της.

«Και να υποθέσω ότι προτίθεστε να αρνηθείτε ότι προσπαθούσατε εσκεμμένα να αμαυρώσετε την κληρονομιά του Σόρλαϊν; Πραγματικά αδυνατώ να φανταστώ τι θα έχει να πει επ' αυτού το υψηλό διοικητικό μας συμβούλιο. Και να μην ξεχάσω να αναφέρω ότι έσπασα το νύχι μου στην άκρη ενός Προάγγελου, προσπαθώντας να εντοπίσω εσάς τους δύο...»

«Έλα, έλα, Φράνκι». Ο Μάιλς βοήθησε τη Σέλμπι να ανασηκωθεί από τη λάσπη ενώ βάθαινε τη φωνή του, για να μιμηθεί όσο καλύτερα μπορούσε τον Στίβεν, τον ελαφρώς πιο χαλαρό δαίμονα σύζυγο της Φρανσέσκα. «Ας μην είμαστε πολύ σκληροί με τους Νεφιλίμ. Με ένα εξάμηνο τριψίματος τουαλέτας είμαι σίγουρος ότι θα πάρουν το μάθημά τους. Άλλωστε, το λάθος τους ξεκίνησε από αγαθές προθέσεις».

Αγαθές προθέσεις. Να βρουν τη Λους.

Η Σέλμπι ξεροκατάπιε, νιώθοντας τη θλίψη να απλώνεται μέσα της. Οι τρεις τους ήταν μία ομάδα. Οι ομάδες μένουν μαζί.

«Δεν την εγκαταλείψαμε», είπε απαλά ο Μάιλς. «Άκουσες τι είπε ο Ντάνιελ. Είναι ο μόνος που μπορεί να τη βρει».

«Λες να την έχει βρει έως τώρα;»

«Ελπίζω. Αλλά...»

«Αλλά τι;»

Ο Μάιλς δίστασε.

«Η Λους τα είχε πάρει αρκετά όταν μας παράτησε όλους

στην αυλή. Ελπίζω, όταν τη βρει ο Ντάνιελ, να τον έχει συγχωρήσει».

Η Σέλμπι κοίταξε τον λασπωμένο Μάιλς και σκέφτηκε πόσο πραγματικά –μέχρι κάποια στιγμή τουλάχιστον– νοιάζοταν για τη Λους. Η αλήθεια είναι ότι η Σέλμπι δεν είχε νιώσει ποτέ έτσι για κάποιον. Αντίθετα, ήταν διάσημη για τις λάθος επιλογές της. *Ο Φιλ*; Αυτός κι αν ήταν λάθος! Αν δεν τον είχε ερωτευτεί, οι Απόκληροι δε θα είχαν εντοπίσει τη Λους κι εκείνη δε θα είχε αναγκαστεί να το σκάσει μέσα απ' τον Προάγγελο και ο Μάιλς και η Σέλμπι δε θα βρίσκονταν παγιδευμένοι εκεί πέρα. Γεμάτοι λάσπη από την κορυφή έως τα νύχια.

Το θέμα, όμως, δεν ήταν αυτό. Το θέμα ήταν: η Σέλμπι απορούσε που ο Μάιλς δεν ήταν τόσο πικραμένος που έβλεπε τη Λους να ζει έναν συγκλονιστικό έρωτα με κάποιον άλλο. Αλλά δεν ήταν. Γιατί έτσι ήταν ο Μάιλς.

«Θα τον συγχωρήσει», είπε τελικά η Σέλμπι. «Αν κάποιος με αγαπούσε τόσο πολύ ώστε να διασχίσει ολόκληρες χιλιετίες μόνο και μόνο για να με βρει, θα τον συγχωρούσα».

«Α, τόσο εύκολο είναι δηλαδή;» τη σκούνηξε απαλά με τον αγκώνα ο Μάιλς.

Αυθόρμητα, του έδωσε μία στο στομάχι με την ανάποδη του χειριού της. Έτσι έκανε με τη μαμά της, σαν να ήταν κολλητές. Μόνο που η Σέλμπι συνήθως ήταν πιο συγκρατημένη με άτομα εκτός της οικογένειάς της. Παράξενο.

«Ει», διέκοψε τις σκέψεις της ο Μάιλς. «Αυτή τη στιγμή εγώ κι εσύ πρέπει να σκεφτούμε πώς θα φτάσουμε στην πόλη και πώς θα βρούμε έναν άγγελο να μας βοηθήσει για να πάμε σπίτι μας».

Και πώς, στο μεταξύ, θα πάρουμε πίσω αυτό το καπέλο, πρόσθεσε από μέσα της η Σέλμι, καθώς άρχισαν να ακολουθούν τρέχοντας το κάρο προς την πόλη.

Η ταβέρνα βρισκόταν λίγο πιο έξω από τα τείχη της πόλης σε ένα μεγάλο λιβάδι. Ήταν μια μικρή ξύλινη κατασκευή, με μια φθαρμένη ξύλινη πινακίδα που κουνιόταν στον αέρα και μεγάλα βαρέλια μπίρας στοιβαγμένα μπροστά στους τοίχους.

Η Σέλμι και ο Μάιλς διέσχισαν τρέχοντας τον φιδογυριστό, γεμάτο λακκούβες δρόμο για την πόλη. Δεν υπήρχαν και πολλά να δουν, άλλωστε· μόνο εκατοντάδες δέντρα γυμνά από φύλλα και λιωμένα κομμάτια λασπωμένο χιόνι.

Ουσιαστικά είχαν χάσει από τα μάτια τους το κάρο, όταν η Σέλμι ένιωσε μια σουβλιά στο πλευρό και αναγκάστηκαν να σταματήσουν, αλλά, ξαφνικά, σαν από θέλημα της τύχης, το εντόπισαν έξω από την ταβέρνα.

«Αυτός είναι ο δικός μας», είπε πνιχτά η Σέλμι. «Προφανώς σταμάτησε για ένα ποτό. Κακό του κεφαλιού του. Θα αρπάξουμε το καπέλο και θα συνεχίσουμε».

Ο Μάιλς έγνεψε καταφατικά, αλλά καθώς γλίστρησαν πίσω από το κάρο η Σέλμι είδε τον άντρα με το γούνινο γιλέκο μέσα στην ταβέρνα και η καρδιά της σφίχτηκε. Δεν μπορούσε να ακούσει τι έλεγε, κρατούσε, όμως, στα χέρια του το καπέλο του Μάιλς και το έδειχνε στον ιδιοκτήτη της ταβέρνας σαν να ήταν κανένα πολύτιμο πετράδι.

«Α», είπε απογοητευμένος ο Μάιλς. Μετά ίσιωσε τους

ώμους του. «Ξέρεις κάτι, δεν πειράζει. Θα πάρω άλλο. Τα πουλάνε παντού στην Καλιφόρνια».

«Μμμ, καλά». Η Σέλμπι, σκεφτική, χτύπησε με το χέρι της το μουσαμά του κάρου, με αποτέλεσμα μια γωνία του να ανασηκωθεί.

Για μια στιγμή, πρόλαβε να δει ένα σωρό κουτιά κρυμμένα από κάτω. Αμέσως μετά έχωσε το κεφάλι της κάτω από το μουσαμά.

Ήταν κρύο και δύσοσμο, γεμάτο διάφορα παλιοπραγματα. Υπήρχαν ξύλινα κλουβιά με κότες που κοιμόνταν, βαριά σακιά με τροφή, ένας σάκος από καναβάτσο γεμάτος παρόχαιρα σιδερένια εργαλεία και κουτιά. Προσπάθησε να ανοίξει το καπάκι από ένα κουτί, αλλά δεν τα κατάφερε.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Μάιλς.

Η Σέλμπι χαμογέλασε λοξά.

«Έχω μια ιδέα». Έπιασε κάτι που έμοιαζε με μικρό λουστό μέσα από το σάκο με τα εργαλεία και άνοιξε το καπάκι. «Μπίνγκο!»

«Σέλμπι;»

«Αν έχουμε σκοπό να πάμε στην πόλη, αυτά τα ρούχα μπορεί να δώσουν λανθασμένη εντύπωση». Τίναξε την τσέπη του πράσινου φούτερ της για να δώσει έμφαση. «Δε νομίζεις;»

Κάτω από το μουσαμά βρήκε επίσης κάτι απλά ρούχα, που φαίνονταν ξεβαμμένα και φθαρμένα, μάλλον παλιά ρούχα των παιδιών του οδηγού. Πέταξε τα πιο εκκεντρικά στον Μάιλς, που προσπαθούσε να τα πιάσει όλα.

Πολύ γρήγορα, ο Μάιλς βρέθηκε να κρατάει ένα ανοιχτό πράσινο λινό φόρεμα με μανίκια καμπάνα και μια κε-

νητή χρυσή τρέσα κατά μήκος της μέσης, ένα κατακίτρινο κολάν και ένα μπονέ από ποντικό λινό που έμοιαζε με καπελάκι νοσοκόμας.

«Κι εσύ τι θα φορέσεις;» αστειεύτηκε εκείνος.

Η Σέλμπι ανακάτεψε κάμποσα ακόμα κουτιά γεμάτα κουρελίσια, στραβωμένα καρφιά και λείες πέτρες πριν καταφέρει να βρει οτιδήποτε θα έκανε στον Μάιλς. Τελικά ανακάλυψε έναν απλό μπλε χιτώνα από τραχύ, σκληρό μαλλί. Θα τον κρατούσε ζεστό σ' αυτό τον αέρα που λυσομανούσε και ήταν αρκετά μακρύς για να σκεπάζει τα αθλητικά του – επίσης, για κάποιο λόγο, η νεαρή κοπέλα σκέφτηκε ότι το χρώμα θα πήγαινε τέλεια με τα μάτια του.

Η Σέλμπι ξεκούμπωσε το φερμουάρ του πράσινου φούτερ της και το πέταξε πίσω από το κάρο. Ανατρίχιασε από το κρύο καθώς φόρεσε το φουσκωτό φόρεμα πάνω από το τζιν και το φανελάκι της.

Ο Μάιλς φαινόταν ακόμη απρόθυμος.

«Νιώθω παράξενα να κλέβω πράγματα που αυτός ο τύπος σχεδίαζε προφανώς να πάρει στην πόλη για να τα πουλήσει», ψιθύρισε.

«Είναι μοιραίο, Μάιλς. Σου έκλεψε το καπέλο».

«Όχι, το καπέλο μου απλώς το βρήκε. Κι αν έχει οικογένεια να θρέψει;»

Η Σέλμπι σφύριξε πνιχτά.

«Δε θα τα έβγαζες πέρα ούτε μια μέρα στο πεζοδρόμιο, μικρέ», ανασήκωσε τους ώμους της, «εκτός αν είχες εμένα για να σε προσέχω. Κοίτα, συμβιβάσου, θα ανταλλάξουμε κάτι με το σύμπαν. Το φούτερ μου...» Έχωσε το πράσινο φούτερ μέσα στο κουτί. «Ποιος ξέρει; Μπορεί τα

φούτερ με κουκούλα να γίνουν η τελευταία λέξη της μόδας την επόμενη σεζόν στα εργαστήρια ανατομίας ή ό,τι τέλος πάντων κάνουν για να περνούν την ώρα τους εδώ πέρα στον Μεσαίωνα».

Ο Μάιλς κράτησε το γκρίζο μπονέ πάνω από το κεφάλι της Σέλμπι. Δε χωρούσε, όμως, γιατί τα μαλλιά της ήταν πιασμένα κότσο, οπότε της έβγαλε το λαστιχάκι. Τα ξανά μαλλιά της έπεσαν κυματιστά στους ώμους της. Τώρα ένιωσε *εκείνη* αμήχανα. Τα μαλλιά της ήταν ένα αδάμαστο θηρίο. Δεν τα άφηνε *ποτέ* κάτω. Τα μάτια του Μάιλς, όμως, έλαμψαν καθώς της φόρεσε το καπελάκι.

«Λαίδη μου», άπλωσε ιπποτικά το χέρι του. «Θα μου χαρίζατε την ευχαρίστηση να σας συνοδεύσω σ' αυτή την όμορφη πόλη;»

Αν ήταν εκεί η Λους, τότε που οι τρεις τους ήταν ακόμη απλώς καλοί φίλοι και τα πράγματα ήταν λιγότερο περίπλοκα, η Σέλμπι θα ήξερε ακριβώς πώς να απαντήσει κάνοντας πλάκα. Η Λους θα έπαιρνε τη γλυκιά, μελιστάλαχτη φωνή της δεσποσύνης που είναι αναστατωμένη και θα αποκαλούσε τον Μάιλς ιππότη με λαμπερή πανοπλία ή μια τέτοια σάχλα, και η Σέλμπι θα συμπλήρωνε κάτι σαρκαστικό, και μετά θα ξεσπούσαν όλοι σε γέλια και η παράξενη αμηχανία που ένιωθε η Σέλμπι να απλώνεται στους ώμους της, το σφίξιμο στο στήθος της... θα είχαν εξαφανιστεί. Θα ήταν όλα *κανονικά*, ολοκληρωμένα.

Αλλά η Σέλμπι και ο Μάιλς ήταν μόνοι.

Μαζί. Μόνοι.

Στράφηκαν και κοίταξαν τα μαύρα πέτρινα τείχη γύρω από την πόλη, που περιέβαλλαν ένα υπερυψωμένο κεντρικό

ακροπύργιο. Σημαίες στο χρώμα του ηλιοτρόπιου κρέμονταν από σιδερένιους ιστούς στον ψηλό πέτρινο πύργο. Ο αέρας μύριζε κάρβουνο και μουσκεμένο άχυρο. Από μέσα ακουγόταν μουσική – ίσως λύρα και τύμπανα με απαλές μεμβράνες. Και κάπου εκεί μέσα, ήλπιζε η Σέλμπι, υπήρχε ένας άγγελος που ο Προάγγελός του θα τους έπαιρνε πίσω στο παρόν, όπου ανήκαν.

Ο Μάιλς είχε ακόμη απλωμένο το χέρι του και την κοίταζε σαν να μην είχε ιδέα πόσο βαθιά γαλάζια ήταν τα μάτια του. Η Σέλμπι πήρε μια βαθιά ανάσα και έβαλε το χέρι της στο δικό του. Εκείνος το έσφιξε απαλά και ξεκίνησαν για την πόλη.